Пабло Неруда

Ода піаніно

Перекладач: В.Коломієць

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Журилось піаніно
на концерті,
забуте, в цвинтарнім своєму фраці,
китову пащу потім розтулило,
і виник біля нього піаніст,
він прилетів із-за куліс, як ворон.
І тут неначе камінь
сріберний упав
(а чи рука)
у вир притихлий:
раптово ніжність потекла,
мов краплі дощові
по дзвону,
мов у будинку, де віконниці забиті,
засяло світло,
чи в міжгір'ї спалахнув смарагд
і зазвучало море,
ніч, луги,
роса
і піднебесний грім,
троянди вся архітектура —
в співі,
і відкотилась тиша
ув альков зорі.
Так народилася
від умираючого піаніно
музика:

русалкою
із катафалка випливла,
із білих його зубів,
і все пішло в знетяму —
і піаніно, й піаніст,
і сам концерт,
все стало звуком,
рікою матерії,
спорудою простою,
світлим дзвоном.
Спустивсь небавом чоловік
із дерева музичного,
злетів,
як ворон, що зі шляху збився,
а чи шалений кабальєро,
китову пащу зачинив,
і піаніно мов позадкувало,
пішло в глиб тиші...